

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 20 grudnia 2022 r. – M.S.G. i in./Banco Santander, SA**

(Sprawa C-775/22, Banco Santander)

(2023/C 173/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: M.S.G. i in.

Druga strona postępowania kasacyjnego: Banco Santander, SA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 34 ust. 1 lit. a) i b) w związku z art. 53 ust. 1 i 3, art. 60 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) i c) oraz art. 64 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2014/59/UE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby po dokonaniu konwersji na akcje – i późniejszym zbyciu tych akcji bez rzeczywistego świadczenia wzajemnego – obligacji podporządkowanych (instrumentów kapitałowych w Tier II), które zostały wyemitowane przez instytucję kredytową, objętą restrukturyzacją lub uporządkowaną likwidacją i które nie były wymagalne w chwili wszczęcia postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, osoby, które nabyły te obligacje podporządkowane przed wszczęciem postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, mogły wnieść przeciwko tej instytucji lub instytucji będącej jej następcą prawnym powództwo o stwierdzenie nieważności umowy subskrypcji tych obligacji podporządkowanych, żądając zwrotu ceny zapłaconej za objęcie tych obligacji podporządkowanych wraz z odsetkami naliczanymi od dnia zawarcia tej umowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 22 grudnia 2022 r. – M.C.S./Banco Santander, SA**

(Sprawa C-779/22, Banco Santander)

(2023/C 173/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: M.C.S.

Druga strona postępowania kasacyjnego: Banco Santander, SA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 34 ust. 1 lit. a) i b) w związku z art. 53 ust. 1 i 3 oraz art. 60 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) i c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że ewentualna wierzytelność lub należność wynikająca z wyroku wydanego przeciwko podmiotowi, który wstąpił w prawa Banco Popular, w wyniku stwierdzenia nieważności nabycia instrumentu kapitałowego (akcji uprzywilejowanych), który został wymieniony na akcje przed przyjęciem środków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular (w dniu 7 czerwca 2017 r.), mogłaby zostać uznana za zobowiązanie, którego dotyczą przepisy o umorzeniu zawarte w art. 53 ust. 3 dyrektywy 2014/59, a zatem za zobowiązanie lub roszczenie „nienależne”, w związku z czym zostałaby uznana za spłaconą i nie byłoby możliwe jej dochodzenie wobec Banco Santander jako następcy Banco Popular, jeśli skarga, z której wynikałoby to zobowiązanie, zostałaby wniesiona po zakończeniu postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku?

Czy też, przeciwnie, przepisy te należy interpretować w ten sposób, że wspomniana wierzytelność lub należność stanowiłaby zobowiązanie „należne” (art. 53 ust. 3 dyrektywy) lub „narosłe już zobowiązanie” w chwili restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku [art. 60 ust. 2 lit. b)], i jako takie wyłączone ze skutków uznania za spłacone lub anulowania tych zobowiązań lub roszczeń, nawet gdyby akcje zostałyby umorzone i wygasły, a zatem jej dochodzenie wobec Banco Santander jako następcy Banco Popular byłoby możliwe, nawet jeśli skarga, z której wynikałoby zasądzenie odszkodowania, zostałaby wniesiona po zakończeniu postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 23 grudnia 2022 r. – FSC/Banco Santander SA

(Sprawa C-794/22, Banco Santander)

(2023/C 173/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: FSC

Druga strona postępowania: Banco Santander SA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 34 ust. 1 lit. a) i b) w związku z art. 53 ust. 1 i 3 [oraz] art. 60 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) i c) dyrektywy 2014/59/UE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ewentualna wierzytelność lub należność wynikająca z nakazu naprawienia szkody nałożonego na podmiot, który wstąpił w prawa Banco Popular, w wyniku powództwa o stwierdzenie odpowiedzialności, wynikającego z wprowadzenia do obrotu produktu finansowego (obligacji podporządkowanych podlegających obowiązkowej zamianie na akcje tego samego banku), niezaliczanego do dodatkowych instrumentów kapitałowych, o których mowa w środkach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular, który został wymieniony na akcje banku przed przyjęciem środków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku (7 czerwca 2017 r.), mogłaby zostać uznana za zobowiązanie, którego dotyczą przepisy o umorzeniu zawarte w art. 53 ust. 3 dyrektywy 2014/59, a zatem za zobowiązanie lub roszczenie „nienależne”, w związku z czym zostałaby uznana za spłaconą i nie byłoby możliwe jej dochodzenie wobec Banco Santander jako następcy Banco Popular, jeśli skarga, której skutkiem byłby ten nakaz naprawienia szkody, zostałaby wniesiona po zakończeniu postępowania w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku?